

ב"ה תלמוד תורה "תפארת מנחם" חב"ד ליובאוויטש - ביתר עילית

הרבי מספר

לקט סיפורים

שהואיל כבוד קדושת אדמו"ר נשיא דורנו
לספר בהזדמנויות שונות
על שושלת נשיאי חב"ד

חברת הכנה ארל:

חג הגאולה - יט כסלו
ראש השנה לחסידות

שמו: _____ כיתה: _____

נערך ונלקט ע"י הרב שלמה חנוניה ממן

הקלדה ועיצוב ע"י הרב יוסף מיירס

הקדמה:

לשם מה מספרים ספורים? (י"ד תשרי תשמ"א)

שאלה: "לכאורה בזמן שמספרים ספור היו יכולים לשבת וללמוד? אף על פי כן מספרים הספור מתוך ידיעה שבנוסף לזמן שיקדישו לשמיעת הספור, אחר כך יקדישו עוד זמן להתבונן מה

צריכים להפיק מכך בעבודת האדם ("אתם

קרויין אדם") להקב"ה, ואף על פי כן הרביים עשו זאת?

תשובה: "והבאור בפשטות בזה, אף על פי שלכאורה זהו "בטולה של תורה" לפי שעה, הרי אדרבה זה ה"קיום". שלאחרי זה באה הוראה במעשה בפועל, ובאה הוראה (ברורה) שהיא "לא בערך" למה שביכלתו להפיק (הוראה) מלמוד התורה בפשוטה (וזאת) מוציא הוא מהספור".

דגמא: "וכפי שמצאנו אצל התנאים, שהם חפשו השתדלות ועצות להביט בהנהגה "המעשה בפועל" של המדריכים שלהם או מאותם שהם למדו אצלם, אף על פי שמפני כך, הוא אז לא יכל להמשיך בלמוד תורתו.

כללות ענין התורה היא ש"גדול למודה" מאחר וזהו "מביא לידי מעשה, במילא כשישנו ענין שהוא "מביא לידי מעשה" זהו ענין התורה.

ספור 1 – כ"ק אַדמו"ר הַזְקֵן

"אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל" שֶׁל אַדְמו"ר הַזְקֵן. (י"ט פְּסָלוֹ ה'תּרש"מ)

הָיָה פְּעַם מַעֲשֵׂה בְּשַׁבַּת אוֹ אֶפְלוֹ בַּיּוֹם
הַכְּפוּרִים, שְׁבִאֲמִצֵּעַ הַתְּפִלָּה פָּשַׁט
(אַדְמו"ר הַזְקֵן) אֶת הַטְּלִית וְהִלָּךְ
בְּקִצָּה הָעִיר שָׁשֵׁם הִיְתָה יוֹלְדֵת שְׁכַל
בְּנֵי הַבַּיִת הֵלְכוּ לְהַתְּפִיל בְּבַיִת
הַכְּנֻסֶת וְהִיא נִשְׁאַרָה יְחִידָה לְבַדָּה
וְהוּא הֶרְגִישׁ שֵׁישׁ לְעֹזֵר לָהּ. הוּא
פָּשַׁט אֶת טְלִיתוֹ וְהִלָּךְ בְּעֶצְמוֹ
וַעֲשָׂה אֶת כָּל הָעֲנִינִים שָׁרָק
פְּקוּחַ נֶפֶשׁ מִתִּיר זֹאת כְּדֵי לְעֹזֵר
לְאוֹתָהּ יוֹלְדֵת.

כְּשִׁשְׁמַעְתִּי זֹאת מִחוֹתְנִי, חוֹתְנִי

הוֹסִיף: שֶׁהָיָה זְמַן שְׁחֻסִידִים נִהְגוּ שְׁלֹא לְסַפֵּר זֹאת, אֲבָל הוּא הָרִי יָדַע
שְׂאֵנִי לֹא אוֹכֵל לְהַתְּאַפֵּק, וּבְמִקְדָּם אוֹ בְּמֵאָחֵר אַעֲשֶׂה מִכֶּה "טְרַאסְק"
שְׁלֵם. דוֹמְנִי שְׁכֶבֶר סְפָרְתִי זֹאת, אֲבָל עַל כָּל פָּנִים אִם לֹא הָיָה מִכֶּה
"טְרַאסְק" עַד עַכְשָׁיו, אֲנִי מְסַפֵּר זֹאת כְּעֵת עִם "טְרַאסְק".

הָרִי לְכַאוּרָה הָאֲדְמו"ר הַזְקֵן הַתְּפִיל בְּבַיִת-כְּנֻסֶת מְלֵא בְּאַנְשִׁים - אָמַת,
אָמְנָם שֶׁהִגְמָרָא אוֹמְרֵת "מְצוּהַ בְּגִדוֹל" אֲבָל אֵף עַל פִּי כֵן - הָאֲדְמו"ר
הַזְקֵן" שֶׁתְּפִלְתוֹ בְּכֻלָּל, הָרִי יוֹדְעִים אָנוּ פִּיֶּצֶד עֲבוּדַת הַתְּפִלָּה שֶׁל אַדְמו"ר
הַזְקֵן - הִיְתָה, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה עֲבוּדַת הַתְּפִלָּה בַּיּוֹם הַכְּפוּרִים, שְׁזָהוּ
הַיּוֹם הַקָּדוֹשׁ וְהַתְּפִלָּה שֶׁל כָּל הַשָּׁנָה בְּלָהּ.

וְאִמַּת אֲמַנָם "מִצְוָה בְּגֹדוֹל" (אָרְיָה) לְכֹל לְרֹאשׁ זֶה שֶׁהוּא הַרְגִישׁ בְּעוֹמְדוֹ
בְּעִבּוּדַת הַתְּפִלָּה שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים שֶׁבִקְצָה הָעֵינָה יִשְׁנָה אִשָּׁה יוֹלְדַת –
הוּא עוֹמֵד בְּעִבּוּדַת הַתְּפִלָּה? לְאֲדֹמוֹ"ר הַזִּקְנָן לֹא צְרִיכִים לְהִסְבִּיר "דַּע
לְפָנַי מִי אַתָּה עוֹמֵד" הוּא מְסַבֵּיר זֹאת לְאַחֲרִים, וּבִפְרָט כְּפִי שֶׁהֶצְמַח צֶדֶק
מִבְּאֵר בְּשֶׁרֶשׁ מִצּוֹת הַתְּפִלָּה בִּיצֵד הִיָּתָה עִבּוּדַת הַתְּפִלָּה שְׁלוֹ וְשֶׁל
הָאֲדֹמוֹ"ר הַזִּקְנָן (בְּאֶפֶן) ד' מִי לִי בְשִׁמִּים וְעַמּוֹ לֹא חִפְצָתִי בְּאֶרֶץ", אֵינֶנִּי
רוֹצֵה בְּשׁוּם דְּבָר – לֹא "גֵן עֵדֶן וְלֹא הַתְּחִתּוֹן". אֲנִי רוֹצֵה, לֹא יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר
אוֹתָר בְּלִבִּי, עִם הַגְּלִגּוּלִים בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה וְכו'.

וְזֶהוּ כְּאֲמוֹר הַחַדוּשׁ, אֵינּוּ כָּל כָּף בְּזֶה שֶׁהוּא בְּעֶצְמוֹ הֵלֶךְ, אֶלֶּא הַחַדוּשׁ
הַגְּדוֹל יוֹתֵר הוּא: שֶׁבְּעֶמְדוֹ בְּעִבּוּדַת הַתְּפִלָּה שֶׁל אֲדֹמוֹ"ר הַזִּקְנָן, בְּיוֹם
הַכַּפּוּרִים, בְּמָקוֹם קְדוֹשׁ, בְּצַבּוֹר "תְּפִלָּה בְּצַבּוֹר" שֶׁאֶפְלוּ בְּעֶשְׂרֵת יָמֵי
תְּשׁוּבָה אוֹמְרִים גַּם שֶׁתְּפִלָּה בְּצַבּוֹר (חֲשׁוּבָה) יוֹתֵר מִתְּפִלָּה בְּיַחֲדֵי אֶף עַל
פִּי שֶׁיַּחֲדֵי בְּעֶשְׂרֵת יָמֵי תְּשׁוּבָה – אוֹמְרֵת הַגְּמָרָא – פּוֹעֵלֶת אֶת אוֹתוֹ דְּבָר
מֵה שֶׁבְּכֹל הַשָּׁנָה נִפְעַל רַק עַל יְדֵי צַבּוֹר, אֶף עַל פִּי כֵּן יִשְׁנָה מֵעֵלָּה
בְּצַבּוֹר.

וּבִהְיוֹתוֹ בְּעִבּוּדַת הַתְּפִלָּה שְׁלוֹ בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, בְּמָקוֹם קְדוֹשׁ הוּא הַרְגִישׁ
שֶׁבִקְצָה הָעֵינָה יִשְׁנָה יוֹלְדַת שִׁישׁ לְעוֹר לָהּ בְּגִשְׁמִיּוֹת?

וְאַחַר כֵּן כְּאֲמוֹר סִפְרוּ זֹאת וְזֶהוּ כְּאֲמוֹר "זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם" הוּא
חוֹשֵׁב שֶׁהוּא מִנַּח בְּעֵנִינִים נְעֵלִים. וְאֵכֵן זֶה לֹא בְּטָעוֹת מְצֵד אֶהְבֵּת עֶצְמוֹ,
הוּא בְּאִמַּת מִנַּח בְּעֵנִינִים נְעֵלִים, אָרְיָה לֹא שִׁיף שֶׁהוּא יַחֲשֵׁב שֶׁהוּא נְעֵלָה
יוֹתֵר מִהָאֲדֹמוֹ"ר הַזִּקְנָן, בְּעִבּוּדַת הַתְּפִלָּה, בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, בְּבֵית הַכְּנֶסֶת.
עִם כָּל אֶהְבֵּת עֶצְמוֹ וְעֶרְף עֶצְמוֹ וְ"אָדָם קְרוֹב לְעֶצְמוֹ" וְכו', לֹא תִתְכַּן
מְצִיאוֹת כְּזֹאת!"

ספור מס' 2 – הרב'י האמצעי

"עמק ההתבוננות" של אדמו"ר האמצעי (ו' תשרי תשמ"א)

כפי הנאמר בנוגע להאריז"ל "היה לומד עד שהיה מזיע" הוא היה כל כך להוט בלמוד – זה נאמר בנוגע ללמוד הנגלה – עד שהיתה נגרת ממונו זעה! ועד כדי כך שר' חיים ויטאל שהוא היה תלמידו, והוא היה תלמיד אמתו ו"כל המהרהר אחר רבו" יודעים אנו מה נאמר על כך, אף על פי כן

הוא לא התאפק ושאל אותו: מהו הענין

הזה? שהוא צריך להזיע – ובלמוד הנגלה? שהקשי בזה הוא הלא מובן ביותר שאת וביתר עז, לאחר הנאמר בזה, והאדמו"ר הזקן מבאר באגרת הקדש שב"אילנא דחיי" הרי שם "לית תמן לא קשיה ולא רמינהו" הרי על מה מזיעים כאן? הרי מיד ישנו האור ישר?

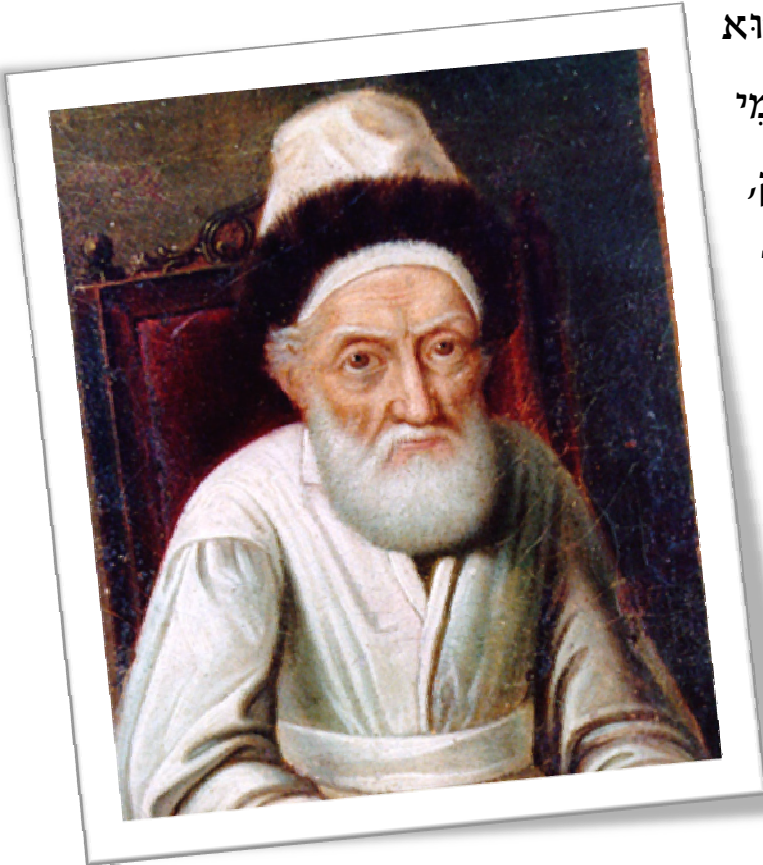
אומר האריז"ל! בלמוד הנגלה יש "לשבר" את הענינים המבלבלים, הענינים המסתירים, וענינים מעלימים וכו', עד שהוא פועל את שליחותו, באשר גופו מזיע בפשטות.

דָּרָךְ אַגָּב: זֶהוּ הַבְּאוּר הַיְדוּעַ בְּסִפּוּר הַיְדוּעַ מִנְּשִׂיא דוֹרְנוּ שֶׁהוּא סֵפֶר: אֶצֶל
הָאֲדָמוֹ"ר הָאֲמֻצְעִי, לֹא הָיָה נֶכֶד מִבְּחוּץ אֲפֵן הַהִתְרַגְּשׁוֹת וְהַהִתְפַּעְלוֹת
בָּהּ הוּא עֶמֶד, זֶה לֹא הָיָה נֶכֶד בְּתַנּוּעוֹת בְּנַעֲנוּעַ הַגּוֹף וְכוּ'. בְּנוֹגַע
לְאֲדָמוֹ"ר הַזֶּקֶן יְדוּעַ הַסֵּפֶר בְּ"וֹתֵן פְּחוּדֶךָ" בְּשָׁעָה שֶׁהוּא אָמַר חֲסִידוֹת הָיָה
הוּא נוֹהֵג לְהִתְגַּלְּגַל עַל הָרִצְפָּה תוֹךְ כַּדֵּי אֲמִירַת חֲסִידוֹת, בְּאֲמֻצְעַ מְאֹמֵר
וְכִיּוֹצֵא בָּזֶה. אֶצֶל הָאֲדָמוֹ"ר הָאֲמֻצְעִי לֹא הָיָה נֶכֶד לְגַמְרֵי (-בְּכָלֵל)
בְּתַנּוּעוֹת חִיצוֹנִיּוֹת, אֲךָ בְּכָל זֹאת רָאוּ שֶׁהוּא חָבֵשׁ "קָא לְקֹאק" וְכָךְ אָמְרוּ
בְּלִשׁוֹן זֶה] לֹא יָדְעוּ מַה זֶה, וְהִסְבִּירוּ שֶׁזֶהוּ כּוֹבַע עָגוּל וּבְאֲמֻצְעוֹ יֵצֵא כְּמוֹ
[אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ אֵיךְ לְקַרְא לְזֶה, פְּעַם הָיוּ נוֹהֲגִים לְכַנּוֹת זֹאת] "הֵטַל צוֹקְעֵר"
(כְּפִית סֵפֶר) הָרִי מַה'שְׁפִיץ' שֶׁל הַכּוֹבַע הָעָגוּל, שְׁבֹאֲמֻצְעוֹ הוּא בְּלֵט, הָרִי
מַה'שְׁפִיץ' נִגְרָה יַעֲזֶה, שֶׁהוֹעָה בָּאָה מֵעֵמֶק הַהִתְבּוֹנְנוֹת וְהַהִתְעַמְקוֹת
שְׁלֹאוֹתָם עֲנִינִים שֶׁהוּא אֲזוֹ חָשַׁב. הוּא עַד כַּדֵּי כִּף הָיָה מְזִיעַ שֶׁהִדְבָּר הָיָה
נֶכֶד לֹא רַק עַל אֶבֶר וְכוּ' (אֶלָּא) גַּם עַל הַלְבוּשׁ, וּבְלְבוּשׁ גּוֹפָא - בְּנִקְדָּה
הָאֲחֻרוֹנָה שֶׁל הַלְבוּשׁ, הַנִּקְדָּה הָרְחוּקָה בְּיוֹתֵר מִהֶרָאשׁ וְעַד כַּדֵּי כִּף הָיָה
הַהִתְבּוֹנְנוֹת וְהַהִתְעַמְקוֹת, עַד - שְׁמִשָּׁם, הָיָה הוּא מְזִיעַ - מִשָּׁם נִגְרָה
הַיַּעֲזֶה.

שֶׁזֶהוּ גַם כְּמִדְבַר לְעִיל, שְׁכַעַת נוֹתְנִים אֶת הַבְּרָרָה: בְּשָׁעָה שִׁיְהוּדֵי יִזְרַק
אֶת עֶצְמוֹ, בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה בְּ"קַל וְחֹמֶר" וְ"לְבוֹן הַלְכָתָא" וּבְכָל יְגִיעָתוֹ,
וּבְאֲפֵן שֶׁל "יְגַעַת" אֲזִי בָּזֶה יוֹצְאִים יְדֵי חוֹבֵת הַגְּלוּת, מֵאֲחֵר וְכָךְ פּוֹסְקֵת
הַתּוֹרָה! וְזוֹ נַעֲשִׂית הַהֲכָנָה לְלִמּוּד הַתּוֹרָה מִפִּי מְשִׁיחַ צְדֻקְנוּ".

ספור מס' 3 – אַדמו"ר הַצִּמַח צֶדֶק

קוּשִׁית הַ"צִּמַח צֶדֶק" בְּהִיּוֹתוֹ יֶלֶד (עֶרֶב רֵאשׁ הַשָּׁנָה תש"מ"א)

אָחַד מֵהַסְּפוּרִים הוּא, [שֶׁהוּא
כְּבֵר גְּדוּפֵס] וְקָשׁוּר עִם יָמֵי
הַיְלָדוּת שֶׁל הַצִּמַח צֶדֶק,
כְּאֲשֶׁר הוּא עוֹד הֵלֶךְ
לְחִיידָר וְלָמַד עִם הַמְּלַמֵּד
"בֶּן חֲמִשׁ לְמִקְרָא" תוֹרָה
שְׁבַעַל פֶּה הַחַל מִחֲמֹשׁ.
וּכְשֶׁהוּא (הַמְּלַמֵּד) לָמַד
עִמוֹ שׁו"י חֵי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ
מִצְרַיִם שְׁבַע עֶשְׂרֵה
שָׁנָה" לָמַד עִמוֹ אֶת

הַפְּסוּק הַזֶּה, שִׁיעֲקֹב, בְּהִיּוֹתוֹ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, הוּא הָיָה שֵׁם שְׁבַע עֶשְׂרֵה
שָׁנָה, וְהוּא גַם פִּירַשׁ שׁו"י חֵי יַעֲקֹב" – שֶׁהוּא שֵׁם 'חֵי' לֹא רַק סֵתֵם שָׁהָה
שֵׁם, אֲלָא הוּא 'חֵי' שֵׁם.

נְשִׂיא דוֹרְנוֹ סֵפֶר: כְּאֲשֶׁר הַצִּמַח צֶדֶק – בְּתוֹר יֶלֶד הַלּוֹמֵד בְּ'חִיידָר' – בָּא
לְאֶדְמו"ר הַזֶּקֶן שֶׁאֶצְלוֹ הוּא גְּדוּל, כִּידוּעַ פְּרִטֵי הַדְּבָרִים, הוּא שָׂאֵל אֶת
אֶדְמו"ר הַזֶּקֶן: כִּיצַד זֶה יָכֹל לֵהִיּוֹת שִׁיעֲקֹב שֶׁהוּא הָיָה בְּחִיר שְׁבָאָבוֹת –
הַנְּבָחָר מִבֵּין הָאָבוֹת, מֵאֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב וְאֶרֶץ מִצְרַיִם הִיְתָה
הַמְּקַלְקֵלֵת שְׁבָאוֹמוֹת' "עֲרוֹת הָאֶרֶץ" מְקוֹם – אֶרֶץ שֶׁשֵׁם הִיְתָה הַהֲנַהֲגָה
לְגַמְרֵי לֹא אֲנוּשִׁית, לְגַמְרֵי לֹא כְּדָבְעֵי, וְאוֹמְרִים: שְׁבַשְׁעָה שִׁיעֲקֹב הָיָה

בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם זֶה לֹא – שֶׁהִיָּה זֶה אֲצִלוֹ 'הַתִּיגְעוֹת' (–אִי נֹחֲוֹת) אֲלֵא הִיָּה
"וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם"?

עָנָה לוֹ רַבֵּנוּ הַזֶּקֶן: שְׁעוֹד קָדָם שִׁיעֲקֹב בָּא לְשֵׁם, הוּא שָׁלַח "וְאֵת יְהוּדָה
שָׁלַח לְהוֹרוֹת לְפָנָיו גּוֹשְׁנָה" הוּא שָׁלַח לְשֵׁם (שְׁלוּחִים) שֶׁשֵׁם יַעֲשׂוּ מְקוֹם,
מוֹסֵד, בֵּית שִׁלְמֹדוֹ (בוֹ) תוֹרָה, וְזֶה נִקְרָא "גּוֹשְׁנָה" מִלְּשׁוֹן "גֵּשׁ" –
לְהִתְקַרֵּב, לְלָכֶת קְרוֹב, שְׁעַל יְדֵי כָּף מִתְקַרְבִּים לְהִקְבֵּ"ה וּבִשְׁעָה שִׁישְׁנָה
אוֹתָהּ הִכְנָה, וּלְאַחֲרֵי זֶה מִיִּשְׁמִים זֹאת בְּפוֹעֵל, וְזֶהוּ הַתְּכֵן, לֹא הַלְּשׁוֹן
וְהוּא מִדְּפָס כְּבֹר בְּדִיוֹק לְפִי עֶרְףְּ] וּבִשְׁעָה שִׁמְתִּיבּוֹנִים בְּכֹזָה אִפֵּן וּלְאַחֲרֵי
זֶה לוֹמְדִים תוֹרָה, וְעַל יְדֵי זֶה נִהְיִים הַרְבֵּה יוֹתֵר קְרוֹבִים וְקְרוֹבִים עִם
הִקְבֵּ"ה, לְהִקְבֵּ"ה וְעִם הִקְבֵּ"ה, וְזֶהוּ וַיְחִי יַעֲקֹב, – בְּכָף מִתְבַּטְּאִים הַ"חִיִּים"
אֲפִלוֹ שֶׁל הַ"בְּחִיר שֶׁבְּאֲבוֹת.

לְשֵׁם מַה מְסַפְּרִים סְפוּרָה? וּמִדְּפִיִּסִים זֹאת וּמִצִּיבִים זֹאת בְּאִפֵּן שִׁמְזִמֵּן לְזִמּוֹן,
לֹא רַק יִקְרָאוּ זֹאת אֲלֵא גַם לְלַמֵּד, וּלְהַפִּיק מִכָּף אֵת מַה שִׁצָּרִיף לְהַפִּיק
מִכָּף. אֶחָד מִהַדְּבָרִים שֶׁהֵם מוֹבְנִים מְאֹד – לְכָל לְרֵאשׁ, כִּיִּצַּד יֵשׁ לְגִדֵּל
יְלָד, כִּיִּצַּד לְחַנֵּף יְלָד יְהוּדִי, וּמִכָּף גַּם מוֹבֵן בְּנוֹגֵעַ לְיִלְדָה יְהוּדִיָּה – לְכָל
לְרֵאשׁ, יֵשׁ לְחַנֵּף אוֹתָם כָּף שֶׁבְּאֲשֶׁר הוּא לוֹמֵד עֲנִין בְּתוֹרָה הוּא עוֹשֶׂה
זֹאת בְּלֵהֲטָה, וְהוּא רוֹצֵה לְהַבִּין זֹאת וּמְחַפֵּשׁ תְּרוּץ (–תְּשׁוּבָה) אִם יִשְׁנוֹ
דְּבָר שֶׁהוּא לֹא הַבִּין, עַד שֶׁלְמֵרוֹת שְׁזָה אֲפִלוֹ סְבוּ, לֹא חִבֵּר, לֹא מְלַמֵּד,
לֹא הָאֵב וְהַצִּמְח צֶדֶק רָאָה אֲזִי כִּיִּצַּד נִגְשׂוּ לְאֲדָמוֹ"ר הַזֶּקֶן, הַיִּחֶס – כְּבוֹד
גְּדוֹל, וְהַרְוֵמָנוֹת שֶׁהָאֲדָמוֹ"ר הַזֶּקֶן קִבֵּל וּבִשְׁעָה שֶׁהֵעִיק לוֹ עֲנִין שֶׁהוּא לֹא
הַבִּין בְּחוּמָשׁ הוּא לֹא נִעְצָר מִשׁוּם דְּבָר עַד לְמִצִּיאַת (הַתְּשׁוּבָה) שִׁיעֲנוּ
לוֹ, וְהוּא יָבִין אֵת הַכְּתוּב בְּחוּמָשׁ.

וְזֶה בָּא לְלַמֵּד גַּם כִּי צָרִיךְ לְהִיטֵת הַיַּחַס (לְיֶלֶד) אֶפְלוּ מִכּוֹזָה שֶׁהוּא כְּמוֹ
רַבְּנוּ הַזֶּקֶן בְּהִיטוּתוֹ בְּיָמִים הָהֵם שֶׁהוּא הָיָה נִשְׁמָה חֲדָשָׁה, וְהָיָה מִנְהִיג
לְיִהוּדִים וְזֶה כְּבָר הָיָה בְּשָׁנִים שֶׁהִצְמַח צֶדֶק כְּבָר נוֹלַד וְהָיָה בְּגִיל אַרְבַּע
– חֲמֵשׁ שָׁנִים] וְהָיָה לוֹ (לְאֲדָמוֹ"ר הַזֶּקֶן) רַבּוֹת חֲסִידִים, שֶׁהָיוּ נוֹהֲגִים
לְבוֹא אֵלָיו וּלְשָׁמַע עֲנִינִים שֶׁל רְזִי תוֹרָה אוֹ עֲנִינִים קָשִׁים (–עֲמָקִים)
בְּתוֹרַת הַנְּגִלָּה שֶׁהוּא הָיָה צָרִיךְ לִישָׁבֵם וְאֶצְלוֹ הֵם חִפְּשׂוּ אֶת הַתְּשׁוּבָה
לְכָר.

וּמִגִּיעַ וּבֵא יֶלֶד בֶּן חֲמֵשׁ [אַרְבַּע שָׁנִים, חֲמֵשׁ שָׁנִים] הָיָה הוּא לְכַאוֹרָה
צָרִיךְ לְכָל לְרֹאשׁ לֹאמֹר לוֹ: כְּאֲשֶׁר הוּא יְבוֹא מִחֹר לְמַלְמֵד, הַמְּלַמֵּד וְדַאי
שִׁיעֲנָה לוֹ! אֵף עַל פִּי בֶן הוּא 'הַנִּיחַ' אֶת כָּל הָעֲנִינִים שֶׁלוֹ וְעֲנָה לְיֶלֶד
בְּ'אוֹתִיּוֹת' כְּאֵלֶּה שֶׁהִדְבֵּר אָבִין 'יוֹנַח' בּוֹ. וְ'יוֹנַח' אֶצְלוֹ "תְּשִׁים לְפָנֵיהֶם –
כְּשֶׁלַּחַן עָרוֹף לְפָנֵיהֶם" שֶׁהוּא יָבִין זֹאת לְגַמְרֵי בְּשִׁכְלוֹ, אָבִין, לְפִי (שִׁכְלוֹ
שֶׁל) הִצְמַח צֶדֶק, אֵךְ כְּפִי שֶׁהוּא בְּגִיל – לֹא יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר אַרְבַּע – חֲמֵשׁ
שָׁנִים!

וְזֶה מְבִיא מִיד הַבְּהָרָה בְּ"מִבְּצַע חֲנוּף" שֶׁאִין יְהוּדֵי אֶחָד וְיֶחֱדִיד שֶׁהוּא
מִשְׁחַרֵּר מִכָּרְ! וְהַהוֹכָחָה לְכָרְ, יֵשׁ לָנוּ מְ"נִשְׁמָה חֲדָשָׁה" שֶׁהוּא הָיָה צָרִיךְ
לְהַחֲיוֹת לְחֲדָשׁ אֶת כָּל הָעוֹלָם, הוּא גַם הַתְּעַסֵּק עִם יֶלֶד בֶּן חֲמֵשׁ.

ספור מס' 4 – אדמו"ר מוהר"ש

החסיד שהתעלף בשראה את דמות הרבי מוהר"ש (י"ג תשרי תשמ"א)

ידוע הספור ששמענו
ממנו בעצמו, מנשיא
דורנו, הרבי חותני.
שבשעה שהוא היה
בבקר בארצנו
הקדושה "ארץ אשר
תמיד עיני ה' אלוך
בה מראשית השנה
עד אחרית שנה"
לאחר מכן היה
בתוך הענינים גם

(זמן) שהוא קבל יהודים ליחידות. נכנס אצלו יהודי
ובכניסתו הוא התעלף ללא כל ענין (וסבה) לפני שדברו אתו. לפני
שהוא דבר, לאחרי זה עוררו את היהודי ושאלו אותו: מדוע הוא
התעלף? הוא ענה: שהוא היה אצל זקנו, אצל הרבי מוהר"ש וקלסתר
פניו הוא דומה. שהוא... ובכניסתו ליחידות הוא ראה את הרבי מוהר"ש.
עד כדי כך שהדבר פעל עליו התעלפות בפשטות.

וזאת ראינו בכמה מההנהגות שלו דנשיא דורנו, דמיון ואותה שיטה
בהנהגה...

ענין שבו הוא (-המהר"ש) עסק בלהט שראו בגלוי, היה שבזמן שמצב היהודים במדינה ההיא (קשה), ששם היה עקר הנשיאות שלו, ושם היה רב מניין ורב בנין של חסידיו, באפן גלוי היו אז מצד המצב הכללי של המדינה, קשיים גדולים בנוגע לשמירת היהדות, כידוע לידעי דברי ימי ישראל במדינה ההיא, בזמן ההוא, והוא השתדל והתעסק וערך כמה נסיעות, הן בתוך המדינה גופא והן באמצעות בקורים במדינות אחרות, שהן יפעילו לחץ על המדינה ההיא. שהם יעשו הקלה ליהודים ברוחניות, וגם לבטל את הגזירות שהיו קשורות עם המצב הגשמי של היהודים. וכידוע מקצת מזה. מספורי נשיא דורנו הרבי חותני, שהוא ספר אודות הנסיעות ואודות הבקורים ואודות ההשתדלות וכו'.

ומהי ההוראה שעולה מכך מיד, כמה עלינו לעסק בלהט ובאפן ד'מלכתחלה אריבער'? לודא בכל יכלתנו עד לאפן היכלת ד'מלכתחלה אריבער' שליהודים יהיה יותר קל הן בענינים רוחניים והן בענינים גשמיים. וכידוע ההדגשה שההשתדלות היתה בשני הענינים, כדי לבטל גזירות הקשורות עם פרנסה עם גשמיית (וכן) לבטל את הגזרות ומה שרצו לגזור, בנוגע לרוחניות.

ספור מס' 5 - אדמו"ר הרש"ב

הרבי הרש"ב מונע תענית בלתי רצויה (צום גדליה ה'תשנ"ב)

תעניות שהם בלתי רצויים כמדבר בספורי רבותינו נשיאינו "שכשפא חסיד גדול ביותר ורצה לערוך דוקא תענית גדולה מאד, ובפרט שהיא היתה קשורה לדבר הכי נעלה, והוא רצה לתקן וכפי שהיה נראה לו היו אצלו ענינים בלתי רצויים, אני לא רוצה להזכיר את שמו, בכדי שלא להמשיך פרושים על כמה ענינים אחרים בהנוגע אליו, והיו לו

זכיות הכי גדולות, וכמדבר כמה פעמים ולכן גם אז הבהירו: שאפלו שהרשו לו לערוך תענית כפי רצונו, אך מאחר והיה זה קשור עם בריאות הגוף של יהודי הרי כפי שנשיא דורנו לאחרי זה ספר: אז הרבי נ"ע (הרבי הרש"ב) הלך בעצמו כמה פעמים, בכדי לבדק מהנעשה עם אותו יהודי. האם הוא שומר על התענית וכיצד זה משפיע על גופו. והכונה בזה היתה בפשטות שבאם הוא יראה שזה דבר בלתי רצוי יותר מדי אזי הוא ידאג שהוא יפסיק מיד לצום ולא לאפשר לו להשלים את התענית שהוא אז קבל על עצמו. תענית שלמה - החל ממוצאי שבת או מיום ראשון בתחלתו עד ערב שבת וכמדבר כמה פעמים על דרך זה.

תקציר השיחה

אחד החסידים של הרבי הרש"ב והרבי נמנע מלהזכיר את שמו| היתה נוהג להתענות ממוצאי שבת או מיום ראשון בבקר עד ערב שבת, וזאת משום ענינים נעלים הצריכים תקון ונקה היתה נראה לו שצריקה לעשותו. הגם שהרשו לו על כף באפן מיחד, והגם שזה היתה שיקה לענינים הכי נעלים, בכל אפן: כף מספר הרבי הרני"צ לרבי, שאביו הרבי נ"ע (הרש"ב) היתה הולקה בכבודו כמה וכמה פעמים לביתו של אותו חסיד כדי לבדק איה התענית משפיעה על גופו של אותו חסיד. ובפשטות ומסביר הרבי| הכונה היתה שבאם יראו שהתענית משפיעה על גופו לרעה ח"ו – ימנעו ממנו ולא יתנו הרשות להמשיך.

מסקנת והוראת הספור:

גופו של יהודי חשוב אצל הקדוש ברוך הוא –
יותר מתקון הנפש באפן הכי נעלה.

הַרְבֵּי בַחֲדָרוֹ שֶׁל שׂוֹר הַפְּנִים (י"ב תמוז ה'תשמ"ה)

כַּעַת כְּבָר נִדְפַס הַסְּפּוּר שְׁאָבִיו (הַרְבֵּי הַרש"ב) שָׁלַח אֶת בְּנוֹ יְחִידוֹ וְאָמַר לוֹ שְׂיַסַּע לְעִיר הַבִּיָּרָה, לְפֶטְרַבּוֹרְג (כְּפִי שְׁהִיְתָה נִקְרָאתָ אֲזוֹ) וְהוּא שָׁאַל: עַד מָתִי עָלְיוֹ לְהִיּוֹת שָׁם? וְהוּא עָנָה לוֹ: עַד בְּדֵי מְסִירוֹת נַפְשׁ. שְׁלֻכְאוֹרָה אֵינְךָ לִכְךָ כָּל ('פֶּשֶׁט') הַסְּבָרָה, מֵה זֹאת אוֹמֶרֶת "עַד מְסִירוֹת נַפְשׁ" הִיוּ אֲזוֹ "שָׁנִים כְּתֻקּוֹנָם" הוּא הִתְנַהֵג כְּפִי שְׁמִתְנַהֲגִים עַל פִּי

חֻקֵי הַמְּדִינָה, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה לֹא בְּעֵנֶשׂ מוֹת, אֲךָ הוּא חִפָּה עַד שֶׁ"מָתִי יָבוֹא לְיָדֵי וְאֶקְיַמְנָה" עַד שֶׁהִדְבָּר הִגִּיעַ לְיָדוֹ. וְנוֹדַע שְׂיִשְׁנָה גְזִירָה, לֹא מִג' עֲבֵרוֹת (אֶלָּא) גְזִירָה הַקְּשׁוּרָה עִם חֲנוּף הַיְלָדִים, אוֹ עִם חֲנוּף רַבָּנִים שְׁעֲלִיָּהֶם לְחֲנֹף יְלָדִים, לֹא מִג' עֲנִינִים.

אֲזוֹ הוּא הֵלֵךְ "מְלַכְתְּחֻלָּה אַרְיֵבֶעֶר" וְזֶה הָיָה מְחֻנָּף חָשׁוּב וְכוּ' עַל שׂוֹר הַפְּנִים, בְּאוֹתָם הַיָּמִים, שְׁבִזְמַן הַהוּא שׂוֹר הַפְּנִים הָיָה הַשֵּׁר הַכִּי תִקְיָף הַשֵּׁר הַחֻזֵק בְּיוֹתֵר שְׁנֵהָל יַחַד עִם הַצָּאֵר, הַצָּאֵר לֹא הָיָה יוֹתֵר מִדֵּי חָכָם כִּידוּעַ וּמְפָרְסָם, וַיֵּשׁ אוֹמְרִים שְׁבִכְלָל לֹא הָיָה חָכָם, וְעִמּוֹ נֵהָל (אֶת הַמְּלוּכָה) שׂוֹר הַפְּנִים מֵהַזְּמַן הַהוּא, וְשׂוֹר הַפְּנִים הָיָה לוֹ אֶת זֶה שְׁחֻנְכוֹ וְאַחַר כֵּן הוּא

גמר את החנוכה של התלמיד, והוא נהיה כבר שר הפנים אך הוא גר באותה עיר.

אז הוא (הרי"צ) הלך 'מלכתחלה אריבער' והוא 'תפס' שפאן מתחיל ענין של מסירות נפש, להתקשר עם זה שחנך רשע מרשע (לפי ששר הפנים דאז היה רשע מרשע באנושיות, ערך פוגרומים עם כל הענינים הידועים ומפרסמים) ובו הוא פעל, ועמו הוא שוחח, ועמו הוא דבר שיפתן לו רשיון, בשואלו אותו: מה אפשר לעשות כדי לבטל משהו מהגזירות? והלה ענה לו "שודע שזה עבורו ענין של מסירות נפש", וכעת הוא תפס מה התבון אביו: "עד מסירות נפש".

והוא הוציא לו ניר, שעליו היה הרשיון להכנס לאותו בנין שבו שכן המשך של שר הפנים, אחר כך הוא ידע שכשיכנס לשם יהודי עם זקן ופאות וסירטוק, ושמדבר רוסיית לא כזו רוסיית צחה ומשפצת. אכן, הוא ידע רוסיית, עם כל הענינים, אך היה זה 'לאו דוקא' – ללא מבטא, הוא הלך לאותו בנין וראה כיצד שר הפנים יוצא החוצה מהבנין, ומיד נגש את השוער, לשומר על הפתחים והראה לו את הניר (שבו כתוב) שמותר לו להכנס לבנין, השוער לא הבין את כל הענין, מה נעשה כאן, ידעו: שליחודי אסור להיות בפטרבורג לא רק שאסור לו להכנס לאותו בנין, וזהו בנין שלשם לא הרשו לאף אחד להכנס, ללא רשיון מיוחד, אפלו גוי אפלו שר אפלו שר גדול ביותר, אך הוא גם ידע שאסור לו להתנפח, מאחר וזהו רשיון מיוחד, אחרת כיצד הגיע אליו הרשיון? והוא נכנס לבנין והוא לא ידע היכן נמצא החדר של שר הפנים, והוא הלך ותעה וחפש, עד שהיה עליו לשאל את אחד הגויים שם, היכן נמצא חדר זה, שדבר זה גופא זוהי סכנה שאין כמותה, והוא נכנס לחדר והוציא משם

את הנזירות ששם היא (כתוב) אודות גזירה זו, החתים את החותמת שהגזירה התבטלה, הניח אותם שוב על השלחן, במקום שמנחות הגזירות הבטלות, – שהתבטלו, ויצא מהחדר, ואחר כך יצא מהבנין, ואחר כך נסע לביתו.

זה לא הפשט שזהו ענין של שכל והבנה והסברה, ולא שהפשט שלאדם פשוט יש לו את הכחות לעשות זאת, ללכת נגד גזירת המלכות ובפרט, מלכות שהיא "מושלת בכפה" הרי על פי מדרש ועל פי קבלה ועל פי מוסר ועל פי שכל – יכל לעשות זאת רק אחד בזה, שהוא בגדר "מלכות"! זה שהוא הלך בגזירה של ה"מלך שבישראל" של נשיא הדור, של אביו, הוא עשה אותו ל"שלוחו של אדם כמותו ממש" אזי הלך אביו, אך מי הניח את החותמת והניח את הנזירות, וקבל לפני זה את הרשיון, ולאחר מכן הודה לגוי שהיה המחנף של שר הפנים היה זה אותו יהודי שבשעת מעשה אכן הוא היה בן יחיד, אך הוא לא היה נשיא! ובאותה שליחות הוא נעשה "נשיא" כמותו, עד ל"כמותו ממש".

ספור מס' 7 – הרבי נשיא דורנו

תקף יהודי והשפעתו על הגוי – (י"א ניסן ה'תשמ"ג)

ספור שהיה בפועל, בארצות הברית ובשנה זו. היה יהודי – והוא נמצא גם כעת, שיאריף ימים ושנים טובות עם בני ביתו שהקב"ה העניק לו נכסים, ביניהם העניק לו גם – לנצלם לבריאות – ספינה, ובלשון המדינה: 'יכטה'.

מאחר, ואצל יהודים פעלו שאין הוא צריך להתבייש במה שהוא יהודי בחיי היום יום,

ולא רק שלא יתבייש בפני יהודים, אלא גם שלא יתבייש בפני אינם יהודים, עד שהוא החל לישם זאת כף בפועל. כאשר הוא נסע – בדרךבו, מזמן לזמן, – לימים מספר, לנצל את ימי החופש על היכטה שלו. כאשר היה בא זמן התפלה, ידע הוא שהתפלה של 'שמונה עשרה' – תפלת עמידה, צריכה הרי להיות כאשר "פניו לירושלים" היה הוא צריך לדעת היכן נמצא ה"מזרח" כאשר הוא בביתו, מקום קבוע, יודע הוא היכן ה"מזרח", אף כאשר נוסע על היכטה, צריך הוא הרי לדעת עוד קדם שנעמד הוא להתפלל, עוד קדם שנעמד ל'שמונה עשרה' – היכן נמצא "צד מזרח", כדי שיהיו "פניו לירושלים", פיצד יכל הוא למצא זאת, בהיותו על היכטה? אין יותר מאשר עצה אחת ויחידה: לשאל את ראש

החובל של היכטה' היכן נמצא מזרח. הוא כף עשה! כּאשר הוא עשה זאת פעם אחת, נראה כף – הבין ראש החובל' שזהו "מקרה נקרה הוא", מאיזה טעם שיהיה, רוצה הוא לדעת היכן ה'מזרח' – שואל הוא אותו היכן 'מזרח'? אך כּאשר הוא שאל אצלו פעם אחת, ופעם שניה ופעם שלישית שאל אותו (ראש החובל): מה לפתע פתאום? הוא הלא אינו ראש החובל' הוא אף לא 'מלח', מה נוגע לו היכן הוא ה'מזרח'. כּדי לדעת להנהיג היכטה, זה לא ענינו, זה עושה ראש החובל?

מאחר והוא החל לנהג ש"אל יבוש מפני המלעיגים" וכּאשר הוא יהודי באמת, אין במה להתביש, ואדרבה, זהו הלא "גאון יעקב" שלא להחביא זאת, הוא ענה לו את האמת" מאחר והוא צריך להתפלל להקב"ה והתפלה צריכה להיות שהיא תעבר דרך ירושלים, דרך בית המקדש, שהיה בירושלים, הרי שהתפלה תהיה (באפן של) "דע לפני מי אתה עומד" צריך שיהיה "פניו לירושלים", ענה לו ראש החובל: אם כף, – אומר הוא – שללא הבט על כף שהוא 'מצליח בעסקים' עד כּדי כף שראש החובל הוא משרת שלו, 'מנח' לו בראש לחשב אודות הקב"ה שלש פעמים ביום, ועד כּדי כף שאין זו 'סתם' מחשבה אלא הוא נעמד ומפסיק מכל ענינו, ורוצה לבנו דוקא "פניו למזרח" כּדי שהתפלה תהיה כפי שתפלה צריכה להיות. אם כף אומר לו "אתחיל גם אני לחשב אודות הקב"ה.

מאחר ואני שמעתי זאת מ'כלי שני' אינני יודע אם הוא גם סים: שיערוך גם תפלה, אבל לחשב אודות הקב"ה זוהי כּבר תפלה! אבל תפלה בנוגע ליהודים זו מצוה שבדבור, כפי שהדין בהלכה הוא, אבל 'עבודה' ו'עבדת' את הוי' אלו קיף", "איזוהי עבודה שבלב? – זוהי תפלה" עקר

התפלה היא, דווקא פונה בלב! ועל ידי הנהגה פשוטה זאת, שלכאורה לא היו פונות ורזין ורזין ורזין, לקים פסק דין הרמב"ם אלא הוא "הלך לבטח דרכו" – כאשר צריכים להתפלל, צריך להיות "פניו למזרח", אין לו במה להתבייש, ולמצא היכן המזרח, ואפלו על ידי גוי, אינו יהודי, מה יצא מכך לפועל? זה קשר את ה'אינו יהודי' עם המצוה השוללת את ענינה של עבודה זרה, שהיא אחת משבע מצות בני נח. ומאחר ומצוה יש בה 'טבע' ש"מצוה גוררת מצוה" הדבר ברור שהיה לכך המשך אצל ראש החובל, וגם זהו דבר ברור, שכאשר יתענינו מה התרחש אצל ראש החובל במשך הימים והשבועות שבינתיים יתגלו עניינים של השגחה פרטית, שהיתה להם השפעה על ה'אינו יהודי' – ראש החובל, שזהו (על ידי) שאותו יהודי שאל אותו היכן המזרח? זה הביא אותו לחשב אודות הקב"ה, ולכן בימים שלאחרי זה, כאשר הוא חשב אולי לעשות דבר שאינו בצדק וישר, והוא נזכר שישנה "עין רואה" של הקב"ה, וזה מנע אותו (מעשיית הדבר).

בהתועדות נוספת (שנערכה באחרון של פסח) הוסיף הרבי וספר:

התענינתי מה היה ההמשך לכך, ונודע לי – ספר הרבי – שאותו גוי לא מפסיק מלדבר על הקדוש ברוך הוא ושבע מצות בני נח, בין חבריו הגוים.

סיים הרבי:

הנה ראיה ברורה – בשמתעסקים בז' מצות – הדרך לכך קלה ומדירה!

**תלמוד תורה "תפארת מנחם"
חב"ד ליובאוויטש ביתר עילית**

רח' נדבורנה 2

ביתר עילית 90500

טל: 02-5802-770

MAIL: TMCHBI@GMAIL.COM